

הפירוט שבחורלין

רות לורנד, מועד א' סיפורים, ספרות מעולים, 1977, 180 ע'.

אחד עשר סיפורים המצטרפים ל"שלוש עשרה חצוב, השקפה מבט לרחק על אירופה מסתרת; מסור פרטים בגוף-שלישי עדיב ומספרם יד-עובד המבטל עצמו לעיניה של רשת אחת; זו "נחשפת" ברעף-חיים של הרומן-החשוב-נפש: שלים בה פרוקציה ומתקשרים לאיזה נשוא (לרוב, אהבה) אף כי מלה זו אינה נזכרת (כמעט), ומתברר לה, לדעת המהירות, שהרבה האמינה היה בהישג ידה, אלא שהמציאה אותה. כל הסיפורים מתנהלים על שני מישוריו: זמן-ההווה המסופר, נהגת המסגרת לזרם המחשבות והיא זו ודולה למדי - שלט בה ותולין. וצילם בהרהורים - המגשים במין מבע משולב של זרם התודעה ושל סיפורי-המספר, בטכניקה של מבט מסורי, שהוא משנה שבין דיבור ישר לעקיף - ניתן לזרז לעולמן האינטימי של אהבת-עורה רבות, שש נשים ומישהו נברים; ושלם זה גם הוא שומר בסימון של תולין, אלא שכאן, בפרקי העבר, מתערב יסוד של מוט:

עימותים
גילי, בת התעוררה, טענה ל- ניתוח הפלה. הם הסיפור, מועד א' רומן, שזהו רק הבחינה הראשונה מבחינות הקיץ של האוניברסיטה.

סיטה, ותבאנה בחינות נוספות, כע' תיד. בדרך, בשוטט, היא מנהרת בו - איד זה קרה, ומה אולי היה, אילו היה יודע... התבנית היא אישית: תיאור פיסטולארי (הג' טיפה לניתוח, הניתוח) ושיח-אוריי-הימנטי של סיבותיו ותוצאותיו. הנרשם - הקריבה תרומה של בני האדם, תודיה השלה מן הסיפור. קשרים דברים כאלה; הכצנץ והמליקות - גם אם היו חלק מאש ליה - מרכיבים את טעם החיים.

כ"ה, דרשה המסגרת היא בניסוח, הורה קסנובים אל בית הרוח הרב, גי, יצאנו ממנו. שם חל עימות בין הנהגה לעבר, בין הטריטוריאלי - האנשים הישנים שם, המשורר-המשתט - ובין המפלא: וכרונות שדרוש האב לבן, שמה הירשה האמיתית. האב השלה מוכרונת אלה הוא אדם כבד, שהאמין את חיו, התהלך ומסגרת נעשה תולני שתי, קן ורשף, בניגוד לאופי האמיתי... נצולה חזרת מן המורפומאקס ר וקרת לאשמה כמה מגוריות שגור קבו ואת שברי הוכחות של חילוף היא נשואה שש שנים ותינה יסלה להחת, והיא מהרהרת בכבישות הן נצרכות אבל בחד כן פתע-המדי וכרונות אהבה אל גיני מונ, המבר רדי כתיבה, שבה לזרזר ממנה, לפני שהתגייס, והם עצמ ליד עץ המגוריות שחבד... כאן מסתר של הסיפור (מגוריות), עם הן סיום המללי, שבו נצלה רואה, כר צד אשר ממלילנו עוקרין מלקט את המגוריות שורקה.

כ"ה, סיפור ראשון קורא שלומית את סיפורו הראשון של תלמידה ל- עבר. אינה מבטרת ממנו בהרה, ובחיות תלמיד טעם חשק בה בהר וריון. סיפורו שהיא קוראת מחובר ל חילל המבונן בנרשה הנפוסת עימו ברכבת, ומתלבט איד לפתוח גימה כשיחה; הסיפור נכתב על גד חדיה שהיתה לבחור עם נצי-ה סטודנטית, בשעת נסיעה באור-צובס. מבין שלושת העימותים האלה שלומית, בשעת נסיעה באור-רק בשלוש - זה ספרות המספר - יחדיו לבחור, מה הברחה הן שבת, ואיד תעביה, תיפתר... גם ג'יום ויחלשים" נעדר עימות של-השואבה בין שתי נסיעות לירד-שלים בעבר, ונסיעה אחת כהונה; זה סיפור על מסע, שקשה לשפוט אם העליח או נכשל, ואף הוא מס' חיים כתיבה.

החקיר, כמחונני מביא את הרהור ריה של אשה צעירה, גרושה, ששיר-רות-הכיסוין מבקש ממנה מרד על הברחה חסרת ספק - לשעבר - ובחוד כך היא נוכרת בבגלה - לשעבר - האמורלממחה בהבחי, ככשילוק נישואיה ובכשלון תכרתה.

אליה, הקונים את הדירה - המתחילים להתבסס. כשיפו של דבר מחליט אברום כעצמו למחוק את ציורי השמן מן הקיר מפני שהוא חש, שאינם לפי טעם הצעירים, ומפני שי שהכל תולק. ובעיה זו - התי-היה: "ומה יישאר ז' - היא, בעי-הם, נושא הסיפור.

אנאבלי - זהו שם הסיפור השני מיני ושמה של כלבת בולדוג מסע-רת, המופיעה בדיק ברנש של קיר-בה נפשית (אמיתית או מדומה) בין הגיבורה-הסטודנטית ואראל, הכחור עינים למדה גרמנית לפני הקיסריות, והמפיקה את הלימוד כדי לשליל מעט על אחד ממורחות הכרמל. זה העלילה, ת-היצעית. זה נגמיות - אהבתה החשואית של הן בורה אל אותו אראל כימי הגן ובית-הספר. בתוך הרהורים מש-תלבים קטעי שירה מימי נעונית הן נער (אדמתנו אש ברשת. האייבי בשערי) והשיר, אנאבל לרי לאנרג אלן פו, ותמונה כשערת, איד ארי-ספר השירים (ובו, אנאבל לרי) ש' נתנה לו הגיבורה מוכרת לשליל ולכלכל הבולדוג... לי נראה סיפור זה חיה שפנסר. הרומנטיקה והי-אנטי-רומנטיקה מתאונת בו. הגי-בורה מבינה, שחל משנה גבור כן רח-חיה: לפי התמרים שפגני 30 שנה, היו נופלים זה לזרועות זה וקושרים חיהה כמסותף ולנפח.

אך, תחס אולי זהו מתקשים רק את מלון כדי לבלות ימים של אשור ואחר יורשים כל אחד לביתו כשחוטט של עצב וקסם נוסף לחיי... הם... רק אישה, לכל הרוחות, מצ-

אם בית מלון נידח כזה בכל ה- עיר המור, הנושבת האתי. מסתבר שאף הסיפור הזה, של בית-המלון פל"ק לת הכלבה, כשיהא מופיעה בדיק ברנש שבו כמעט נשמרת הפלה ז' נואלת.

הסגנון

רות לורנד הצליחה לעצב סיגנון משמשה והרעוריה של גילי, בדרך אל הנוחה: כשמוטבטט ישבה צמודה לחלון, חובקת את התיק. אולי אשילו תכ' תוב לו פעם. אחרי, רק מלים אחרות שידעו של, היא לא תבי-תוב... תמלים ויתאכז לו... שורא, נבל ו ילד ו שהוא. מינה. מרדע הוא. משנה עצום רבץ כתיבה. גם סקר-נות וזיתת בה. למ מה היה ששה לו שלחה לו מכתב כזה עם מלים בן-טוט, מאשימה, בכה, סתבת שהיא בכל זאת עדיין, למרות. מה היה בליבו עליה. מה יש בו, איד.

היא נבהה וכחש. ששירי מקורל ומאפיר קמטא. ידיו רחות, חושפת ושותמת כל כך לחיי שששש... כמעט עיניו, אלמלא הדיקים חידר-קים שפגני והחידר... לשעשים נר-אה מהסם, אלא שגם התיחס היה כיש... פעיל בצנע ערבי-הערד. גי-רש, שתי בנות.

הה, בקפוטריה והיא בת תשע-עשרה, אפולוית זררה. דיכסו כד' לה קורים. תחילה דיכסו הרבה, אחר-כך דיכסו פחות. ידיו השחור מות אולי המפיר לו מה את חושבת. את ידעת למה אני מתכוון. מה את שבתה. עוזב שסומוה. וכו'. העלילה שבחנה: נצעה גוססת ב' אטיובס ומתהרת, כיצד - זו הע' לילה שבבער - באה אל גבר גרוש ובוגר ממנה ושכבה איתו אחרי שי-חה מנומנת מתוך תחושת קריבה וזרות, כשלא ברור, מה כעצם הר-גישו וחשבו הוא והיא לפני, בזמן אחרי שקרה מה שקרה: המנונה מינאסוורת, מישטת קוויס, אך שלי-מה - שלה, שלו, של מה שאידע ביניהם, ושל תהייתה הפכולה על המתרחש - או, בחודר, ושחה באטיובס. ההרהורים מקוטעים, וה' גיבורה נמנעת מלחשוב עד הסוף דברים המסתברים: אולי הכתוב לו פעם. אחרי, רק מלים אחדות שי-ידעו ש'.

הקסע נענע ללב בכנותו, בחיאור מבוכתה של הנפרה, שאיננה יודעת את נפשה. נענע ללב הלוד-הנפש וכסלל-הראייה שלה, שבו היא יודעת, שהכול היה באנאלי, ועם זאת, ש' היתה זאת התודיה שלה, החודש-פ' מית דאי כך יומין כמה סטודנ' סתת אל חדרו, יומין בעתה; ורי-גיד להו שהוא סקרן, וידיק פרי-גריה, ויעיר, שלא היה אמר, שא' הבה, אבל שהיא שמחה לבוא, נכון ו-הכול תוליי-חולין, האנטי-תייה הש' לימה לאהבה הגדולה, הרומנטית, המוליכה לאוברן החושים, לסיור, למרות לנצח... כל הספורים שבקובץ, מועד א' מתארים עולם של חולין, ובכולם השלם הזה מתגלה כעטוי צעף רק של מיום עצוב ואיחוני.

